

Peter Swanborn

At the sight of his body

Translation John Irons © 2008

for A.P.

nummer 1, A.

Bij het zien van zijn lichaam, zijn
gloed, zijn door slecht onderhoud
nauwelijks getekende pracht, dacht ik
waarom toch altijd die afstand?

En ik dacht aan eerder, aan alle
halfslachtige pogingen om liefde
te ontvangen van wie niets dan
harde schoonheid te bieden had.

Het was een spel, een wedstrijd,
maar jacht maakt blind voor het feit
dat de ander slechts een beeld is

Van wie ik zelf wil zijn. Afwachtend
uitgestrekt, minzaam kijkend wie daar
aan het voeteneind mijn harnas poetst.

number 1, A.

At the sight of his body, his
glow, his splendour scarcely marked
by bad maintenance, I thought
why then always this distance?

And I thought of earlier, of all
the half-hearted attempts to receive
love from anyone who only had
hard beauty to offer.

It was a game, a contest,
but the chase blinds you to the fact
that the other is only an image

Of who I wish to be myself. Stretched out
biding my time, blandly observing who there
at the foot-end is polishing my armour.

nummer 2, C.

Daar staan we dan, in bar of café,
kijken elkaar welwillend aan, praten
over films, musea, cultuur en vooral
hoe lang is het nou uit met je ex?

We vragen en luisteren, keurig ritueel,
twee glazen, niet meer, een hapje misschien,
doen alsof het niet om iets anders ging,
want kilometers ver, veel te dichtbij,

Horen wij onszelf, blatend, wanhopig,
de keel gesnoerd in drama van ooit,
waarom ik, waarom ik niet?

Als vrienden nemen we afscheid, ja,
doen we nog eens. Kan niet wachten,
vlucht snel terug in veilig verdriet.

number 2, C.

So there we stand, in a bar or café,
look kindly at each other, talk
about films, museums, culture and above all
how long since you split with your ex?

We ask and listen, standard ritual,
two glasses, no more, a nibble perhaps,
pretend it's not all about something else,
for kilometres away, far too close,

We hear ourselves, bleating, desperate,
throat constricted in former drama,
why me, why not me?

We take our leave as friends, yes,
let's do it again. Cannot wait,
flee quickly back to safe distress.

nummer 3, N.

Een hotel anoniem als de snelweg
naar Lelystad of Zierikzee. Een man
op reis voor zaken zoals dat heet,
Amerikaans, gelovig en overtuigd

Van zijn eigen weg, maar afgewezen
in een verhaal dat nu zwijgt, *please*
do not disturb, ramen dicht, airco,
hard licht, de minibar gesloten.

Alsof het niet uitmaakt wie we zijn,
dorstige marionetten, inwisselbaar,
in een bed dat hard is en liefde heet,

Dat ons nodig heeft, bespeelt en gebruikt,
ondanks vals protest, vreemd of vriend,
wij zijn in dienst, het maakt niets uit.

number 3, N.

A hotel as anonymous as the motorway
to Lelystad or Zierikzee. A man
business-travelling as it's called,
American, religious and convinced

Of his own path, but refused
in a story that now falls silent, please
do not disturb, windows shut, airco,
hard light, the mini-bar closed.

As if it doesn't matter who we are,
thirsty marionettes, interchangeable,
in a bed that is hard and called love,

That needs us, plays and uses us,
despite false protest, stranger or friend,
we are on duty, it's all the same.

nummer 4, J.

Eens moest een eerste keer zijn, donker
en vochtig, geen hand voor ogen, al
waren er handen te over, en vingers
en lippen die niet de zijne waren.

Hij was getrouwd, nog wel. Zijn vrouw
dreigde met hem financieel te doen
wat hij met duizend mannen deed.
Ik was nummer duizend en één.

Een klapdeur, een viezig matje, geen
slot en wanden met opzet te laag. Alles
werkte tegen, maar alles was groots,

De euforie, de overgave, de intentie
van het moment. Ik dacht te vinden,
eindelijk. Toen ging het licht aan.

number 4, J.

One time has to be the first, dark
and damp, not a hand before your face,
although hands to spare, and fingers
and lips that were not his.

He was married, still. His wife
threatened to do to him financially
what he did with a thousand men.
I was number one thousand and one.

A swing door, a dirty mat, no lock
and walls deliberately too low. All
was adverse, but all was splendid,

The euphoria, the surrender, the intention
of the moment. I thought I had found,
at last. Then the light went on.

nummer 5, D.

Een flatgebouw, een galerij, vitrage,
een afspraak te snel gemaakt, naïef
en bij het zien van zijn lichaam
denk ik, jemig, ik zeg, nee, denk,

Houd mijn mond, vooruit dan maar,
moet toch wat, kijk me niet aan,
schreeuw niet zo, draai je om,
zo voorbij, had je maar.

Een salontafel met cola en peuken, tapijt
in de gang, tapijt op de plee, driezitsbank
van nepleer, vissenkom met goud slijm.

Praat mij niet van oppervlakte, van angst
of gebrek, geloof me, ik poets geen spiegels,
breek erdoor heen, volg mijn schaduw.

number 5, D.

A block of flats, a gallery, lace curtain,
a date made too quickly, naive
and at the sight of his body
I think, good grief, I say, no, think,

Keep my mouth shut, alright let's,
got no choice, don't look at me,
don't shriek, turn round,
over like that, if only you'd.

A coffee table with cola and fag-ends, wallpaper
in the passage, wallpaper in the loo, three-seater sofa
of imitation leather, fishbowl with golden slime.

Don't talk to me about surface, about fear
or lack, believe me, I polish no mirrors,
break through them, follow my shadow.

L. en nummer 6, F.

Bij het denken aan zijn lichaam,
naakt, zichzelf genietend, loop ik
over de kade en hoor mijn moeder:
Is er hier dan nergens een bankje?

Paardebloempluizen trekken aandacht,
een bootje dwars op de golven. Mag ik?
Hou jij hem vast, een, twee, drie,
de wind blaast in haar gezicht.

Zijn lichaam is uit hout gesneden,
gelakt in olie, geen splinter
laat zich nog vermurwen.

Kom, zeg ik, we gaan terug. Pak
haar hand, grijp lucht, waait weg.
Even nog, ik ben zo moe.

L. and number 6, F.

At the thought of his body,
naked, enjoying itself, I walk
across the quay and hear my mother:
Isn't there a bench here anywhere?

Dandelion seeds catch the eye,
a small boat athwart the waves. May I?
Please hold it, one, two, three,
the wind blows in her face.

His body is carved out of wood,
varnished in oil, no splinter
can be persuaded still.

Come, I say, let's go back. Take
her hand, grasp air, waves away.
Not quite yet, I'm so tired.

nummer 7, G .

Bij het zien van zijn lichaam,
een foto slechts, te klein en wazig,
maar toch een lach zo breed als
het scherm, denk ik, hé dat is G.

De schuine lijn naar zijn liezen, de rood
gebeten tepels, deur op slot, verplicht,
krabbend om verlossing, vergeefs,
nummer 7, een foetus in extase.

Wat zou er van hem geworden zijn?
Van vakkundig verleider en danspop
in een nachtclub tot, ja, tot wat?

Drogist in Zuid Schermer, huisman en
vader of ook dichter, ook smekend,
heer, waar is mijn gevangenis?

number 7, G .

At the sight of his body,
only a photo, too small and blurred,
even so a laugh as broad as
the screen, I think, see, there's G.

The sloping line down his groin, the red
bitten nipples, locked door, compelled,
scratching for release, in vain,
number 7, a fetus in ecstasy.

What can have become of him?
From skilful seducer and dancing doll
in a night club to, yes, to what?

Chemist in Zuid Schermer, househusband and
father or also poet, also imploring,
lord, where is my prison?

nummer 8, S.

Bel, zenuwen, voetstappen, deur open,
hallo, hitte in een gang zo vies
dat hij, enkel in onderbroek, knipoogt
en ik, geheel bevangen, denk

Hoe in hemelsnaam heeft onze lieve heer
deze armen van brons, benen van koper,
krullen rond ogen die smelten en smeken
en dan die valse, beluste lach.

Je drinkt wat, je liegt wat, je luistert,
leeft mee, raakt aan, stap terug, en dan
op het juiste moment, alsof verlegen,

Aankijken en fluisteren: 'Buit, prooi, slachtoffer.'
Te vroeg en te snel buigt het metaal, walg
komt op, lust verdwijnt, vervloek mezelf.

number 8, S.

Ring, nerves, footsteps, door open,
hallo, heat in the passage so filthy
that he, in just his underpants, blinks
and I, utterly stifled, wonder

How on earth has our dear saviour
these arms of bronze, legs of copper,
curls round eyes that melt and implore
and then that false, lusting laugh.

You drink some, fib a bit, listen,
empathise, touch, step backwards, and then
at the right moment, as if shy,

Look and whisper: 'Prey, quarry, victim.'
Too early, too quickly the metal bends, disgust
wells up, desire subsides, curse myself.

L.

Bibberend, smekend, doe ik het goed zo?
Zij, naakt na tachtig jaar, in een warme wolk
water, ik, vol ongemak, zoekend naar een
antwoord, een houding, een handdoek.

Doe ik het goed zo? Hou je maar vast
aan die beugels, die hebben we niet voor niets.
Hier heb je zeep, nee, dat mag je zelf doen,
kan je best, of wil je dat een zuster?

En ik dacht aan de keren dat zij, vroeger,
mij had gewassen, de badzaal, de zinken
bak, de ruwe doek langs mijn natte benen.

En de schrik bij eerste schaamharen, nu
moet je maar zelf - de ongrijpbare afstand,
eindelijk verdwenen, doe ik het goed zo?

L.

Shivering, imploring, am I doing it right?
She, naked after eighty years, in a hot cloud
of water, I, ill at ease, looking for an
answer, an attitude, a towel.

Am I doing it right? Keep a good grip
on the handles, they're not there for nothing.
Here's the soap, no, you can do that yourself,
course you can, or do you want a nurse to?

And I thought of the times when she in the past
had washed me, the bath-hall, the zinc
tub, the rough towel over my wet legs.

And the shock at the first pubic hair, now
you must do for yourself – the intangible distance,
finally gone, am I doing it right?

nummer 9, O.

Hier ben ik. – Laat eens kijken.
En voor ik het wist werd ieder orgaan
getest, gekeurd, naar buiten gekeerd,
in een hoek gegooid en/of verkocht.

Rund, had ik maar nooit. Kom,
zei doktertje, kom binnen spelen,
hier is het warm, ik ben alleen,
de deur is open, trap omlaag.

Een vochtige kelder, aan het plafond
een kroon van zwarte laarzen,
op de grond rood kaarsachtig vet.

Deur in slot, spreekuur vangt aan,
gaat u maar liggen, vergeet wie je bent,
dokter is meester, slaaf de patiënt.

number 9, O.

Here I am. – Let's have a look.
And before I knew each organ had been
tested, approved, turned inside out,
thrown into a corner and/or sold.

Idiot, if only I'd never. Come,
said the doctor, come inside and play,
it's nice and warm here, I'm alone,
the door's open, one staircase down.

A dank basement, on the ceiling
a crown of black boots,
on the ground, red waxy grease.

Door locked, consultation begins,
lie down please, who you are just waive,
the doctor's master, the patient slave.

nummer 10, D.

Zijn billen staken tegemoet, de snavel
van een nestjong, schreeuwend zich biedend,
maar ook schuw, een kwajongen plots
geconfronteerd met wat hij zo graag wil.

De veelheid aan kussens moest verzachten,
de ijle muziek, zoete wijn, wierook
en kaars moest drempels vervagen, de glans
van zijn gretig aanbod moest verleiden.

Moest, maar tussen droom en daad staan
drank, faalangst en onzekerheid, een hoofd
vol roes en climax, een penis die wil slapen.

Of erger nog, een jongenskont teleurgesteld
en aangekleed, daarnaast een man op leeftijd,
zichzelf genoeg, voortijdig uitgeteld.

number 10, D.

His buttocks stuck out towards, the bill
of a nestling, offering itself shrieking,
but also shy, a rascal suddenly
confronted with what he so much wants.

The abundance of pillows should soften,
the bland music, sweet wine, incense
and candle should blur thresholds, the gleam
of his avid offer should seduce.

Should, but 'twixt dream and deed stand
drink, fear of failure and uncertainty, a head full of
rush and climax, a penis that wants to sleep.

Or even worse, a young man's rear disappointed
and clothed, beside it a man getting on in years,
self-sufficient, prematurely counted out.

L.

Naar buiten, zegt ze, ja graag, even
een stukje lopen en dan wat nuttigen,
cappuccino en bitterballen, maar eerst
naar de bramenstruik, zijn ze al zwart?

Na honderd meter schuifelen en steunen
langs de vertrouwde rivier en een berm vol
onbenoembare bloemen, klinkt angstig:
Jij weet waar we zijn, hè?

Terug, van bank tot bank, wachtend
tot weer op adem, is de gedachte aan
bramen en bitterballen lang vervlogen.

Hier is de deur, de lift, de gang, eindelijk
binnen, jas uit en dan de vraag: Zeg,
ik zou zo graag even naar buiten.

L.

Outside, she says, yes I'd like that, a
little walk and then partake of something,
cappuccino and croquettes, first though
the brambles, are they already black?

After a hundred metres of shuffling and leaning
along the familiar river and a bank full of
unnameable flowers, anxiously:
You know where we are, don't you?

Way back, from bench to bench, till
breath once more, all thought of
brambles and croquettes long evaporated.

Here is the door, the lift, the passage, inside
at last, coat off and then the question: You know,
I'd really like to go out for a bit.

nummer 11-15, T. en R.,
overige initialen onbekend

De ochtend begon rustig, kinderen
naar de crèche, computer kapot,
in plaats daarvan de krant, een boek,
een uurtje zen, mezelf hervinden.

Maar hoe hard ik ook zocht, naar rust,
persoonlijke leegte, een verborgen
traan, een zoutkristal, al wat ik vond
was een 06-nummer en een adres.

En even later was het weer raak, we
grepen en graaiden, slingerden als apen,
speelden treintje en kwamen tsjoekend

op ons eindpunt. Vijf mannen
in een flat in Almere Muziekwijk.
Net op tijd terug voor de crèche.

numbers 11-15, T. and R.,
other initials unknown

The morning began peacefully, children
to the crèche, computer on strike,
instead the newspaper, a book,
an hour of zen, find myself again.

But no matter how hard I sought, for calmness,
personal emptiness, a hidden
tear, a salt-crystal, all I found
was a cell phone number and address.

Not much later we were at it again, we
grabbed and groped, twined like monkeys,
played trains and came chugging

To our destination. Five men
in a flat in Almere Musicians' District.
Just in time back for the crèche.

nummer 16, P.

Bij het zien van mijn lichaam
in de oude spiegel, het zilver los,
een rafelrand de witte huid
omsierend, denk ik, is dat P.?

Ik groeide, was snel met mes
en schaar, handen sproten
op kuiten, nagels staken giftig
uit een verlegen geslacht.

Hoofd, zei het lichaam, jij wint,
jouw waan is mijn pijn, geniet
ervan, ga door, vooral, maar

Wees niet verbaasd, ren niet weg,
wanneer de spiegel zegt: Kijk,
een kind met rimpels en barsten.

number 16, P.

At the sight of my body
in the old mirror, the silver loose,
an adorning frayed edge round
the white skin, I think, is that P.?

I grew, was quick with knife
and scissors, hands sprouted
on calves, nails stuck poisonously
out of an embarrassed sex.

Head, the body said, you win,
your delusion is my pain, enjoy
it, keep on, whatever, but

Don't be surprised, don't run away,
when the mirror says: Look,
a child with wrinkles and fissures.

nummer 17, H.

Italië in de winter, scherp zonlicht,
de straten leeg, vanuit een raam
roept een vrouw: Kijk uit, het vriest!
We lachen, zijn al betinkeld, want

Terug in de tijd. Ik nog op school,
hij student, kwam ik voor het eerst
elders thuis. Een middag in juni
en zijn kleren ruik ik nog steeds

Als ik mijn ogen sluit. Maar nu hij
weer voor mij staat, na twintig jaar,
heeft best doen weinig zin, of geen.

Wat was is nog aanwezig, maar
de kleur is vaag, de warmte half en
ik ruik alleen als ik mijn ogen sluit.

number 17, H.

Italy in winter, glaring sunlight,
the streets empty, from a window
a woman shouts: Look out, it's freezing!
We laugh, already spellbound, for

Back in time. I still at school,
he a student, came home elsewhere for the
first time. An afternoon in June
and I can still smell his clothes

When I close my eyes. But now that he
is standing before me again, after twenty years,
doing one's best makes little sense, or none.

What was is still present, but the colour
is faded, the warmth halved and
I only smell when I close my eyes.

B.

De deur gaat open, hij blijft erachter,
verstopt zich in een ruimte die niet is,
zo mager, twintig kilo in twee maanden
is niet niks, wat rest is bijna niets.

Zijn ochtendjas verhult met moeite, zijn
broek wankelt aan stekende botten,
een grijns als teken van nu eenmaal,
elke beweging een voorzichtig wonder.

Nog geen uur later moet ik rennen, gillen,
de kade af, het vuur in, schoppen, vloeken,
hard gebruiken wat voor handen komt.

Nooit zal zijn weg mijn pad zijn, opgelost
in lucht, verteerd in zwartbevoren grond.
Zie hier mijn lichaam, neem, laat niet los.

B.

The door opens, he stays behind it,
hides in a space that does not exist,
so thin, twenty kilos in two months
is quite something, what's left almost nothing.

His dressing-gown conceals with difficulty, his
trousers totter on poking bones,
a grin as a sign of the way it is,
each movement a cautious wonder.

Less than an hour later I have to run, scream,
down the quay, into the fire, kick, curse,
use hard whatever comes to hand.

Never will his way be my path, dissolved
into air, consumed in black-frozen soil.
See here my body, take, don't let go.

nummer 18, M.

Niet de gang in, meteen de trap op,
doorlopen tot de derde verdieping,
er staat een deur op een kier, niet
kloppen, gewoon uitkleden.

Aldus de intercom naast de pizzeria
in een zijstraat van het Leidseplein.
Een woning zonder meubels, alleen
een matras, een kapotte douche.

Bodybuilding is hot op de Antillen,
zo ook dominant gedrag. Maar rollen
zijn er om te draaien en na afloop

Zei dit zwaargewicht dat geen man
hem ooit had aangekeken. Altijd alles
anoniem, gelijk de bel naast de deur.

number 18, M.

Not along the passage, straight up the stairs,
keep going to the third floor,
there's a door ajar, don't
knock, just get undressed.

So speaks the intercom next to the pizzeria
in a side street off the Leidseplein.
A flat without furniture, only
a mattress, a shower broken down.

Bodybuilding is hot in the Antilles,
as is dominant behaviour. But roles
are to be reversed and afterwards

This heavyweight said that no man
had ever been looking at him. Everything always
anonymous, like the bell next to the door.

nummer 19, R.

Zijn spieren waren bruin, vakkundig
geschoren en ook glanzend van olie
die rimpels moest verbergen, maar
alleen wat dof is kent geen schaduw.

De moeder van zijn ex bracht eten,
twee keer per week, kwam goed uit, sinds
haar zoon de deur uit was, was zij ook
maar alleen. Verlaten zijn scheidt een band.

Hoe sexy is zielig? Hoe zielig is een man
zo eerlijk en open als je zelf nooit
zou durven zijn? Ik kromp, goochelde

Schaamteloos drie meelevende woorden
tevoorschijn en hield de schijn op.
In bed was het niet veel anders.

number 19, R.

His muscles were brown, expertly
shaven and glistening with oil
that was to conceal wrinkles, but
only what is dull knows no shadows.

His ex's mother brought along some food
twice a week, turned out fine – since
her son had left, she too was
on her own. Being deserted creates a bond.

How sexy is pitiable? How pitiable is a man
so honest and open as you yourself would
never dare be? I winced, shamelessly

Conjured up three sympathetic
words and kept up appearances.
In bed it was little different.

B. en nummer 20, E.

Bij het zien van zijn lichaam, aan slangen
spartelend, vechtend om lucht, de kleren
van zich af trappend, ook m'n sokken,
m'n schoenen, doe m'n sokken uit!

Keek ik toe, machteloos, wat kon ik doen,
kon ik wat doen? Zuurstof misschien,
er komt zo iemand, zei ik te zacht,
het kan over gaan, hoopte ik te hard.

En ik deed niets, droomde verder
over het groots verlies, eerder die avond
in de aars van de mij onbekende E.

Luid had ik gegild: Dood ga ik!
Maar wie was ik om dat te weten? O,
illusie, het was niet ik die sprak, maar hij.

B. and number 20, E.

At the sight of his body, thrashing
at tubes, fighting for breath, kicking
off his clothes, my socks too,
my shoes, take off my socks!

I looked on, powerless, what could I do,
could I do anything? Oxygen perhaps,
someone'll soon be here, I said too softly,
it can pass, I hoped too hard.

And I did nothing, went on dreaming
about the great loss, earlier that evening
in the arse of E. unknown to me.

Out loud I had screamed: I'm dying!
But who was I to know? Oh,
illusion, it wasn't me speaking but him.

nummer 21, S. maar in werkelijkheid J.

Toen hij naar het toilet was, kwam
de serveerster vragen of het wat ging
worden, tussen hem en mij, niet om het een
of ander, gewoon nieuwsgierig.

Getrouwd in Brasschaet, met Gordon en
Froger als partymeesters, was het snel
misgegaan, villa en park verkocht, alleen
het paard liet zich moeilijk delen. En jij?

Ik? Ik schrijf gedichten. Wat? Gedichten.
De afstand kon niet groter, maar verdween
in de flat in Kijkduin, geen levensloop als

Afgrond, de lust een onverwacht sterke brug.
En toch, en toch, voor de eerste tram stond ik
op straat, kreeg de serveerster haar antwoord.

number 21, S. but in actual fact J.

While he was out in the toilet, the
waitress came and asked if it was going to
work out, between him and me, not about
anything at all, just curious.

Married in Brasschaet, with Gordon and
Froger as party primers, it had quickly
gone wrong, sold home and grounds, only
the horse was difficult to split. And you?

Me? I write poetry. What? Poetry.
No distance greater, but it disappeared
in the flat in Kijkduin, no life story as

Abyss, lust an unexpectedly strong bridge.
And yet, and yet, before the first tram I was
on the street, the waitress got her answer.

nummer 22, W.

Wat doe ik hier in godsnaam, om
vier uur 's nachts, in een vreemd bed
naast een man die volgens alle clichés
rustig slaapt, zich van geen onrust bewust.

Zou er nog een trein gaan? Waar heb ik
mijn kleren? Zou de deur op slot? Zou hij
wakker en woedend, een gloeiend mes
tevoorschijn of achteloos, oh, wil je weg?

Het laatste ongetwijfeld. Was er maar
gevochten, gesmeten, gedreigd, had hij
maar gefluisterd, mijn wezen gepijnigd.

Niets van dit alles. Een glimlach en een
compliment, een borrel eerst en dan
van hoofd naar kruis en terug naar af.

number 22, W.

What on earth am I doing here, at
four in the morning, in a strange bed
next to a man who according to all the clichés
is sleeping peacefully, aware of no unrest.

Can I still catch a train? Where are
my clothes? Should the door be locked? What if
awake and in a rage, a gleaming knife
pulled out or casual, oh, do you want to leave?

The last without doubt. If only there'd been
fighting, throwing, threatening, if only
he had whispered, tormented my being.

Nothing of all this. A smile and a
compliment, a drink first and then
from head to crutch and back to start.

B.

Bij het zien van zijn lijf en het klinken
van zijn onhoorbaar heldere stem
zei ik: de lakens zijn grauw, de lamp kapot
en waarom heeft die man zijn eten niet?

Ik dwaalde en proefde niet de kracht,
de zeldzame waarheid van het moment
ingegeven door een leven op het punt
af te ronden, zijn vorm neer te leggen.

Twee woorden kwamen over zijn lippen,
de rest verborgen in een lach, zo vrij
als in jaren niet gezien of mogelijk.

Twee woorden met, zo zag ik pas laat,
duizend wortels gevlochten in grond,
door mij verworpen, voor mij bestemd.

B.

At the sight of his body and the sound
of his inaudibly clear voice
I said: the sheets are grey, the lamp broken
and why hasn't that man his meal?

I strayed and did not taste the power,
the rare truth of the moment
inspired by a life at the point of
rounding off, laying down its form.

Two words only passed his lips,
the rest hidden by a laugh so free
as not seen for years or possible.

Two words with – I only realised much later –
a thousand roots braided in soil,
dismissed by me, intended for me.

nummer 23, D.

De handdoek nonchalant om zijn middel,
onderwijl een overhemd strijkend,
zeven uur 's ochtends, denk ik
bij het zien van zijn veel te jonge lichaam

Tijd om naar huis te gaan, ongemerkt
in de stroom van forenzen op weg
naar een bestaan dat ik, arrogant en
helemaal niet bang, luidkeels verfoei.

Maar wie zegt dat niet ook zij de nacht
vreemd doorbrachten, in wankel genot,
op de vlucht voor een vaste plek,

Dromend van aandacht ooit gebedeld,
van een krijgen alsnog, nooit genoeg,
zoals hij die strijkt, en hij die vertrekt.

number 23, D.

The towel casually round his waist,
in the meantime ironing a shirt,
seven in the morning, I think
at the sight of his much too young body

Time to go home, unnoticed
in the stream of commuters on their way
to an existence that I, arrogant and
totally unafraid, loudly abhor.

But who's to say that they too did not spend
the night strangely, in unsteady pleasure,
fleeing from a secure place,

Dreaming of attention once begged for,
of gaining it after all, never enough,
like he who irons, and he who leaves.

nummer 24, E.

Toen hij zei wat hij deed, iets met zielen,
had ik moeten rennen, maar zijn schouders
en charmes vormden als mist een gordijn,
spannend voor wie tegen beter weten.

We wandelden door polders, keken naar
der Untergang – nomen est omen –
en draaiden intelligente rondjes rond
een ontkenning die zich liet mijden,

Vooralsnog, want ieder spel keert en
mist trekt op, maar het was al te laat,
handen gebonden, mijn voeten uiteen.

De analyse klonk vertrouwd, illusie,
projectie. Ik zweeg, zag niet ver weg
een man vluchten, zijn ziel in stukken.

number 24, E.

When he said what he did, something with souls,
I ought to have run, but his shoulders
and charms formed like mist a curtain,
exciting for one who against better judgment.

We sauntered through polders, watched
der Untergang – nomen est omen –
and made intelligent detours round
a negation that could be steered clear of,

For the time being, as each game turns and
fog is rising, but already it was too late,
hands bound, my feet stretched apart.

The analysis sounded familiar, illusion,
projection. I said nothing, saw not far away
a man taking flight, his soul in tatters.

nummer 25, H.

We hadden elkaar lang niet gezien, zeker
een maand. Onder aan de trap vroeg hij
of ik meekwam, zijn stem slinkser dan
de mijne, ik was nog in de leer.

Een zijstraat in het oude noorden,
geen bomen, kaal huis, matras
op de grond en niet veel later mijn geest,
koel observerend vanaf het plafond.

Geweld is een gift, zwart, wie ontvangt
geeft door, bij voorkeur aan wie met
lege handen staat. Een daad even royaal

Als vervuld van zichzelf, zoals nu
bij het zien van dit lichaam, verlaten, bij
het niet zien hoe ook jij in de hoogte vlucht.

number 25, H.

We hadn't seen each other a long time, a month
for sure. At the foot of the stairs he asked
if I would come up, his voice more devious
than mine, I was still an apprentice.

A sidestreet in 'Het Oude Noorden'
no trees at all, bare house, mattress
on the floor and not much later my mind,
coolly observing from the ceiling.

Force is a venomous gift, black, the receiver
passes on, by preference to one who stands
with empty hands. An act as liberal

As filled with itself, as now at the
sight of this body, abandoned, at the
non-sight of how you too flee upwards.

nummer 26, initialen onbekend

Bij het zien van zijn lichaam, een flits
gehuld in een dichte wolk stoom, als
een dier in een herfstig bos, op jacht
maar tevens dorstig object van jagen

Schiet mijn hoofd vol twijfel, ben ik
in staat om te vangen, zie ik goed
dat dit hert bovenal begeerd wil worden
zonder zelf te hoeven begeren?

Ik waan mij dertig jaar terug, kermis
met spiegelpaleis, ik schrik maar wil
ook zien, ben vol van mezelf, maar

Hoop op een vader die roept. Ik wacht
en wacht. Voordat ik mijn ogen open,
heeft de wolk zich gesloten.

number 26, initials unknown

At the sight of his body, a flash
wrapped in a thick cloud of steam, like
an animal in an autumn wood, hunting
yet at the same time thirsting prey

My head's shot through with doubt, am I
capable of catching, do I see clearly
that most of all this deer wants to be desired
without itself having to desire?

I go back thirty years, fairground
with a hall of mirrors, afraid but
want to look, full of myself, though

Hope for a father calling. I wait
and wait. Before I open my eyes
the cloud has closed itself.

B.

Bij het zien van het bed, apart gezet,
zag geen vader een zoon of andersom.
Schuin achter en boven hing een oog
of stond of vloog, ik zag niet goed,

Want voor mij lag een man ter dood,
het licht zo fel dat geen kon slapen,
behalve wie sliep in licht zo schel
dat niemand kon waken.

Vier hoog een kamer, neonstil,
dubbelglas, een nachtrivier.
Ik zocht en vond niet waar jij was.

Later, veel later kwam jij langs, dat alleen
is het verschil: dacht ik minder af te hangen,
tegendeel, wie ziet wie is nu aan jou.

B.

At the sight of the bed, set apart,
no father saw a son or the opposite.
Obliquely behind and above an eye
hung or stood or flew, I could not tell

As before me a man lay near death,
the light so garish no one could sleep
except for one that slept in light so glaring
that no one could keep a wake.

A room four floors up, neon-still,
double glazing, a night-river.
I sought and did not find your space.

Later, much later you came by, that's the
sole difference: I thought of depending less,
opposite, who sees who's now up to you.

nummer 27, G.

Hij leek op Kafka, maar dan kaal, een eerste afspraak, schichtig en voorzichtig, we dronken, raakten elkaar terloops aan en deden, geplaagd, een stap terug.

Tot we het niet meer hielden. De armen om de rug geklemd, de benen om de heupen geschaard, wat van wie was, we wisten het zelf niet meer.

Toch bleef een grens gesloten, onzichtbaar, een vermoeden slechts, moest ergens zijn, een deur achter grauw behang.

De lust stierf een stille dood en pas toen zag ik de grens, en wat er achter leefde of niet leefde, een ik dat niet wilde zijn.

number 27, G.

He looked like Kafka, only bald, a first planned meeting, timorous and cautious, we drank, in passing touched each other and took, as if teased, one step back.

Till this became unbearable. With arms clasped round each other's backs, with legs that scissored hips, what belonged to whom we did not know.

And yet a boundary stayed closed, invisible, a mere assumption, had to be somewhere, a door behind drab wallpaper.

Lust died a quiet death and only then I saw the boundary, and what lived beyond or did not live, an I with no wish to be.

nummer 28, D.

Ogen gesloten, rug gebogen. Nee,
niet nog eens, de leugen, beleefd en
beledigend. Liever een vloek, geen
groet, een schaduw in de avondstraat.

De stad was leeg, de zon laag, geen
waarheid liet zich hier benoemen
zonder een mes te steken, bruto,
in de slecht slapende wond. Dus

Stak ik, maar half en laf. Verzweg
de natuur die ongelijk verdeelt, geeft
of niet geeft, die stelt wie onvrij

Moet aanvaarden, wie keuren mag
en kiezen. Ik stak en loog dat je mij
te dwingend was, wat ook zo was.

number 28, D.

Eyes tightly shut, back bent. No,
not once more, the lie, polite as it's
insulting. Much rather a curse, no
greeting, a shadow in the evening street.

The town was empty, the sun low, no
truth allowed itself here to be named
without, brutally, sticking a knife
into the badly sleeping wound. And so

I stuck, although half-heartedly. Concealed
the nature that distributes unequally, that gives
or does not give, that regulates who must

Accept unfreely, who may inspect
and choose. I stuck and lied you were
too compelling, as was the case.

B.

Bij het zien van zijn lichaam, uitgeleerd,
opgeeten door onhanteerbaar verdriet
dat spijt heet en gemeen is, meer nog
dan alles wat van buiten komt,

Bij het weten van zijn lichaam, verborgen
onder bloemen, omhuld door ijle muziek
en mooie woorden, van broers en zonen
- hoe moeilijk is het eerlijk te zijn, ook nu -

Bij het dragen van dit lichaam, zwaarder
dan ik ooit had vermoed, mijn linkerschouder
kreunend een pijn die van elders kwam,

Bij het dalen van dit lichaam, kijk, kijk goed,
werd ik overmand door een schrikbarend niets
dat later, ongehoord, vrijheid bleek te zijn.

B.

At the sight of his body, emaciated,
consumed by unmanageable sorrow
whose name's regret and meaner still
than all which comes from outside,

At the knowledge of his body, concealed
beneath flowers, shrouded in airy music
and fine words, from brothers and sons
– how hard it is to be honest, even now –

At the bearing of this body, heavier
than I'd ever imagined, my left shoulder
groaning a pain that came from some place else,

At the lowering of this body, look, look well,
I was overpowered by a terrifying void
that later, untold, turned out to be freedom.

nummer 29, X.

Als door een slang gebeten bekeek ik
zijn foto's, anoniem, keer op keer, zijn
intelligente gezicht, zijn ontelbare poses
waarin hij met jan en alleman.

In zijn tekst vroeg hij om vriendschap,
'*most important*' en ook gevoel, zeker.
Daarnaast alles bespreekbaar, pijn
geen probleem, graag '*lots of chems*'.

ik schonk mij zelf een kop thee in,
keek in de spiegel en vroeg mij af
of het zou gaan regenen. Misschien

Dacht ik, kan ik zo vergeten, doen
alsof ik niets gezien heb, nergens een
levende duivel in mijn dode woestijn.

number 29, X.

As if a snake had bitten me, I looked
at his photos, nameless, time after time,
his intelligent face, his innumerable poses
where he with all and sundry.

In his text he asked for friendship,
'*most important*', feelings too, for sure.
All else negotiable, pain
no problem, fine with '*lots of chems*'.

I poured myself a cup of tea,
looked in the mirror, asked myself
if it was going to rain. Perhaps

I thought, I can just forget it, just
pretend I have not seen a thing, nowhere
a living devil in my lifeless desert.

nummer 30, R.

Bij het zien van zijn portret, op de wc,
in de keuken, naast het bed, de blik
zelfbewust op succes gericht,
denk ik: mooi zijn is vermoeiend,

Of op zijn minst tragisch, want
wat te doen als jaren tellen en
bewonderaars achteloos hun doel
verleggen naar groenere gronden?

Of zal hij niets merken? Zal hij
voortjagen, blind voor het verdwijnen
van zijn plaats in het middelpunt?

Of komt er 's nachts een moment
waarop zijn portret terugstaart en
grijnst: ik ben ik, maar wie ben jij?

nummer 30, R.

At the sight of his portrait, in the loo,
the kitchen, beside the bed, the look
self-confidently locked onto success,
I think: being pretty's tiring,

Or at least tragic, for what to do
when years begin to take their toll and
admirers casually switch their
goal to where the grass is greener?

Or will he notice nothing? Will he
scurry further, blind to the loss
of his place centre-stage?

Or will there come a time, at night,
when his portrait stares back and
grins: I'm me, but who are you?

B.

Te midden van ontelbare dozen, tassen,
kisten in berging nummer drieëntachtig
daal ik af in een verleden dat mij vreemd
is, dat hem gevormd moet hebben.

Dagboeken met linten gesloten,
mappen waaruit Friese doden vallen,
brieven in klad, niet verstuurd, maar
met des te meer pijn geschreven.

Ik zou niet moeten lezen, niet moeten
willen, maar wat met nadruk gesloten is,
vraagt om schennis. Niemand die mij

Terechtwijst. Of toch? Alles wat ik lees
maakt dat ik meer op hem lijk, dat ik
minder begrijp, dat ik niet open maar sluit.

B.

Among innumerable boxes, bags,
crates in storeroom number eighty-three
I now descend into a past that's alien to
me, that must have formed him.

Diaries closed with ribbons,
folders from which Frisian dead fall out,
drafts of letters, never sent, but
written with a pain that's even greater.

I ought not feel compelled to read, even not
to want to, but what's been expressly closed
calls out for violation. No one that

Censures me. Or is there? All that I read
makes me get more like him, that I
grasp yet less, that I don't open up but close.

nummers en initialen vergeten

Een café in Berlijn, op straat in Parijs,
de blik gericht op een prooi, terloops,
intens, een lege bioscoop in Rotterdam,
de rug van mijn hand teder langs zijn wang,

Met slechts één doel voor ogen, te zien
hoe hij zijn twijfel overwon, een terras
aan een gracht, een Spaans station,
geen moment mijn aandacht verliezend,

Tot ik hoor wat ik hoor, de een gefluisterd,
een ander vol vuur: Ga mee. En ik grijns,
mijn honger nu stil, voor even. En ik zeg niet

Dat er niets was dan jagen. Eerst beet,
dan bungelen. Dat niemand zou blijven.
Dat ik al weg was. Dat ik nooit was.

numbers and initials forgotten

A café in Berlin, a Paris street,
the gaze locked onto prey, casual,
intense, an empty cinema in Rotterdam,
the back of my hand tenderly along his cheek,

With but one goal intended, to see
how he would overcome his doubt,
a terrace by a canal, a Spanish station,
not losing attention for a moment,

Until I hear what I hear, one just a whisper,
the other full of passion: Come with me. And I grin,
my hunger briefly satisfied. And I don't say

That all of it was hunting. First hooked,
then dangling. That no one was to stay.
That I was already gone. That I never was.

nummer 31, A.

De eerste blik was goed, een stationshal
in afbraak, winters strooilicht en links
de man die nog niet ziet, draaiend,
vooral niet kijkend, niet wachtend.

Even later kruipt hij ineen, dan weer
richt hij zich op en voor ik iets zeg,
zoekt een ongekende golf zijn weg
alsnog, door schouders en vingers.

En voel ik na dagen, maanden zijn adem
door mijn longen stromen, en weer terug,
dan vrees ik dat alles zin heeft gehad.

Het ontbijt met de wezensvreemde, de seks
met de schrikbarende gelijke, kamers leeg
gezocht, maar met pijlen wijzend naar jou.

number 31, A.

The first gaze was good, a near demolished
station hall, winter's diffusing light and left
the man who does not see as yet, turning,
especially not looking, not waiting.

A moment later he cringes, then straightens
up once more and before I say a word,
an unknown wave seeks its path
still, through shoulders and fingers.

And if after days, months, I feel his breath
stream through my lungs, and back again,
I fear that everything has had a meaning.

The breakfast with one totally alien, the sex
with one frighteningly familiar, seeking
rooms empty, but with arrows pointing to you.

nummer 32, P.

Was het mij te doen om aandacht, om
bewondering? Zocht ik warme voeten
of wilde ik enkel namen verzamelen,
mij verlustigen in foute interieurs?

Was het een vlucht, bang om te binden?
Was het levenslust, een spel of eerder
het zoeken van een grens in de hoop
deze pas na mijn dood te herkennen?

Ik weet het niet. Wel weet ik dat zij
beter speelden, minder berekenend
leken en in al hun geveinsde onschuld

Lieten ze mij in de waan bijzonder
te zijn. De waan van het vergeten dat
ook ik voor hen nummer zoveel was.

number 32, P.

Was my sole concern attention,
admiration? Did I seek warm feet
or simply want to be collecting names,
taking delight in wrong interiors?

Was it a flight, a fear of bonding?
Was it a zest for life, a game or rather
the search for a boundary in the hope
only to recognise it after my death?

I do not know. I do know though that they
played the game better, seemed less
scheming and in their faked innocence

Left me the illusion of believing I was
special. The illusion of forgetting that
I too for them was number such-and-such.

B. en nummers ontelbaar,
initialen onbekend

Een bergbeek in Noorwegen, eind
jaren zeventig, een verrekijker voor
vogels en burens, maar opeens
was daar mijn vader poedelend.

Zijn naaktheid nieuw, zo ook zijn
plezier. Onbewust van spionage
genoot hij zon en water, een moment
geen chauffeur of kostwinner zijn.

Ik schrok van mijn schrik, van mijn ogen
niet af kunnen houden, de kijker
uit schaamte als een geweer in aanslag.

Nu hij in zijn beste pak verteert, gluur ik
dagelijks naar prooien die poedelen.
Niemand die mij ziet. Zij genieten zichzelf.

B. and numbers uncountable,
initials unknown

A mountain stream in Norway,
late seventies, binoculars for
birds and neighbours, but suddenly
there was my father splashing around.

His nakedness new, so too his
pleasure. Unaware of being spied on
he enjoyed sun and water, not being
a chauffeur or breadwinner for a moment.

I was shocked at my shock, not being able
to avert my eyes, the glasses
from shame like a rifle at the ready.

Now he's mouldering in his best suit, I
spy each day for prey splashing around.
Nobody sees me. They're enjoying themselves.

L. en nummer 33,
initialen onbekend

Mijn moeder zoog stof, ik
zat op de bank, tilde mijn voeten op,
alles was ontspannen, we waren
op vakantie in Denemarken.

Houten huisje, koolzaadvelden en
verstopt in mijn boek een tijdschrift
gevonden in het nachtkastje, heel
toevallig: *Nackt in freier Natur*.

Mijn moeder zoog stof of deed alsof
en ik, tienjarig bleek waterhoofd
raakte opgewonden als nooit tevoren

Bij het zien van dat lichaam. Wilde
hem zijn, zo niet, dan hebben. Nogmaals
en nogmaals, vrolijk verslaafd.

L. and number 33,
initials unknown

My mother vacuumed dust, I
sat on the sofa, lifted my feet up,
everything relaxed, we were
on holiday in Denmark.

Wooden chalet, fields of rape and
hidden in my book a magazine
found in the bedside table, quite
by chance: *Nackt in freier Natur*.

My mother vacuumed or pretended to
and I, pale ten-year-old clock-head
became excited as never before

At the sight of that body. Wanted
to be him, if not, have him. Over
and over, blissfully addicted.

nummer 34, A.

Ik was zestien en wanhopig, leed
aan witte wanen, wilde springen
of anders drinken, alles was best
zolang het maar het einde was.

Op zolder was mijn kamer, eerst
The Doors, later Joy Division,
vrolijk was het er niet, behalve
wanneer ik niet alleen was.

Hij lag dan naast me, op zijn zij,
naakt, een knie omhoog, en ik,
ik trok het laken tot over mijn kin

Niet wetend waar te mogen kijken,
niet wetend dat hij niet weten kon
dat ik in hem mijn einde zag.

number 34, A.

I was sixteen and desperate, suffered
from arid delusions, wanted to jump
otherwise drink, all fine by me
as long as it meant an end.

My room was in the attic, first
The Doors, later Joy Division,
it wasn't cheerful there, except
when I was not alone.

He lay beside me then, on his side,
naked, one knee pulled up, and I,
I pulled the sheet above my chin

Not knowing where to turn my gaze,
not knowing that he could not know
it was in him I saw my end.

L. en A.

Bij het zien van hun beider lichamen
volop in beweging, maar de richting
haaks, de een klaar in de start, de ander
glijdend, brokkelend, verwaaiend.

Bij het zien van hun ogen, die enkel
elkaar zien, voeden als elektriciteit
die een weg zoekt, aarden wil
in een nieuw lijf dat schreeuwt.

Bij het zien van deze kracht die geeft
en doorgeeft, de levenslust maar ook
de onbewuste pijn, tachtig jaar alsnog

Verdubbeld, denk ik, dit kan niet anders,
dit nu is leven, zelfzuchtig vuur dat
ons draagt, niets vraagt, enkel gebruikt.

L. and A.

At the sight of both their bodies
in full motion, but at right angles,
the one about to start, the other
sliding, crumbling, blowing about.

At the sight of their eyes, which only
see and feed each other, like electricity
that seeks a path and wants to earth
in a new body which cries out.

At the sight of this force that gives
and passes on, zest for living but also
the unconscious pain, eighty years now

Redoubled, I think, this can't be otherwise,
this now is life, self-seeking fire that
carries, asks nothing of, just uses us.

L.

Bij het horen van haar stem, als hoge
pluimen aan de einder staan, vanaf
de achterbank, en nog een keer, als
hoge pluimen aan de einder staan

Kijk ik naar mijn broer en denk,
er is een tijd geweest met verhalen
en reizen, met vrienden, een tijd waarin
Marsman meer dan een regel was.

Nu, bij het voorbysnellen van rijen
nog altijd ondenkbaar ijle populieren
is alles anders. Waar samenhang was,

Rest enkel een flard, ontelbaar herhaald
als een formule, een gebed, als het ruisen
van een pluim, op weg naar de einder.

L.

At the sound of her voice, *like*
wispish ranks on the horizon, from
the back seat, and one more time, *like*
wispish ranks on the horizon

I look at my brother and think
that there was once a time with stories
and journeys, with friends, a time when
Marsman was more than just a line.

Now, at the flashing past of rows
of still *inconceivably gossamer poplars*
all is otherwise. Where once was coherence

Is now but a shred, endlessly repeated
like some formula, a prayer, like the rustling
of a wisp, on the way to the horizon.

nummer 35, A.

Bij het zien van zijn lichaam, nu zo
dichtbij dat het onzichtbaar, bij het
horen van zijn adem, warmte in slaap
tegen een voorhoofd geblazen,

Bij het ruiken van het schijnsel dat
via de neusgaten verblindt, de maan
op volle stank, bij het proeven van
het zilt dat schurend sporen zoekt

Of nalaat, denk ik: is dit liefde?
De rug gekromd, de handen kwijt,
de ogen wijd open, of anders hoger

De geest die in ons zijn weg zoekt,
onvoorspelbaar in het voorbijgaan,
maar ritmisch en met volle kracht.

number 35, A.

At the sight of his body, now so
close as to be invisible, at the
sound of his breathing, warmth in sleep
blown against a forehead,

At the smell of the gleam that
blinds via the nostrils, the moon
in all its stench, at the testing of
the silt that scouring seeks tracks

Or does not, I think: Is this love?
The back hunched, the hands gone,
the eyes wide open, or higher otherwise

The mind seeking its path in us,
unpredictable in its passing,
though rhythmical and full of force.

L.

Bij het houden van haar lichaam, vast
als een kind dat aandacht vraagt, maar
dan zwijgend, in zichzelf, zie ik toe
hoe een leven langzaam uiteenvalt

Tot stof, tot zand, door mijn vingers, als
water in een rivier die rond gaat, eerst
ondergronds omhoog, dan over land
naar zee, het strand nu stil en rood.

Zij traant, ik troost. Met gesloten ogen
kijkt ze niemand aan, grijpt mijn hand,
schuift als een ring de herinnering

Om mijn hart. Een geest verdampt,
stolt en neemt genoegen met een ander
lichaam, tijdelijk, totdat ook ik verwaai.

L.

At the holding of her body, tight
like a child craving attention, but
then silent, turned inwards, I observe
how a life slowly falls apart

To dust, to sand, through my fingers, like
water in a river circulating, first up
from underground, then through land towards
the sea, the shore now still and red.

She cries, I comfort. With closed eyes
she looks at no one, grasps my hand,
slides like a ring the memory

Around my heart. A mind evaporates,
congeals and takes pleasure in another
body, transiently, till I too blow away.

nummer 36, A.

Bij afwezigheid van zijn lichaam, zijn
troostende tempel van huid en haar,
zijn gloeiend staketsel van spieren,
stijve gewrichten en koude vingers,

Neem ik genoegen met zijn geest.
Ik denk, ik mis, ik droom, verlang
naar zijn weerstand, zijn kern van angst
het eenzaam koninkrijk te verliezen.

Waarom vasthouden aan wie weigert?
Waarom kiezen voor een hart dat
niet gekozen wil worden? Of

Ben ook ik bang, niet voor een oud
nee, pijnlijk en vertrouwd, maar
voor het schokkendste ja?

number 36, A.

At the absence of his body, his
consoling temple of skin and hair,
his gleaming palisade of muscles,
stiff wrists and cold fingers,

I take pleasure in his mind.
I think, I miss, I dream, long for
his resistance, his core of fear
of losing a lonely kingdom.

Why hold on to one who refuses?
Why choose a heart that does
not want to be chosen? Or

Am I scared, not of an old
no, painful and familiar, but
of the most harrowing yes?